

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 449/24
31.10.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судије Оливере Анђелковић председника већа, Драгана Ћесаровића и др Миодрага Мајића, чланова већа, са вишим саветником Снежаном Доганџић, записничарем, у кривичном предмету **окривљеног АА**, због кривичног дела убиство у покушају из члана 113 КЗ у вези члана 30 КЗ, одлучујући о жалбама јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду и браниоца окривљеног АА, адвоката Драгаш Биљане, изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду К.бр. 107/23 од 22.12.2023. године, након одржане јавне седнице већа у смислу члана 447 ЗКП, дана 31.10.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

УСВАЈАЊЕМ жалбе јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, **ПРЕИНАЧАВА СЕ** пресуда Вишег суда у Београду К.бр. 107/23 од 22.12.2023 године, само у делу одлуке о кривичној санкцији, тако што Апелациони суд у Београду, окривљеног АА, применом одредби чланова 4, 42, 45, 54 и 63 КЗ, због извршења кривичног дела убиство у покушају из члана 113 КЗ у вези члана 30 КЗ, за којим је првостепеном пресудом оглашен кривим, осуђује на казну затвора у трајању од 5 (пет) година, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору почев од 21.02.2023. године до 22.12.2023. године, као и на мери забране напуштања стана почев од 22.12.2023. године, па до упућивања окривљеног у завод за извршење кривичних санкција, а најдуже док не истекне време трајања казне изречене у првостепеној пресуди, док се жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Драгаш Биљане, **ОДБИЈА** као неоснована, а побијана пресуда у непреиначеном делу **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К.бр. 107/23 од 22.12.2023. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела убиство у покушају из члана 113 КЗ у вези члана 30 КЗ, па га суд применом наведених законских прописа и одредби чланова 4, 42, 45, 54, 56, 57 и 63 КЗ, осуђује на казну затвора у трајању од 4 (четири) године, у коју казну му се има урачунати и време проведено у притвору почев од 21.02.2023. године до 22.12.2023. године, као и на мери забране напуштања стана почев од 22.12.2023. године, па до упућивања окривљеног у завод за извршење кривичних санкција, а најдуже док не истекне време трајања казни изречено у првостепеној пресуди.

На основу члана 261 и 264 став 1 ЗКП, обавезује се окривљени АА да накнади трошкове кривичног поступка, о чијој висини ће суд одлучити накнадно посебним решењем.

Против наведене пресуде, жалбе су изјавили:

-јавни тужилац Вишег јавног тужилаштва у Београду, због одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да другостепени суд побијану пресуду преиначи, тако што ће окривљеног АА осудити на казну затвора у дужем трајању - од најмање 5 година,

-бранилац окривљеног АА, адвокат Драгаш Биљана, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене материјалног права и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да другостепени суд ожалбену пресуду преиначи и окривљеног АА ослободи кривичне одговорности или пак да побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање. Бранилац предлаже да заједно са окривљеним буде обавештена о седници већа другостепеног суда, све на основу одредбе члана 447 ЗКП.

Одговор на жалбу јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду изјавила је бранилац окривљеног АА, адвокат Драгаш Биљана, са предлогом да Апелациони суд у Београду одбије жалбу јавног тужиоца као неосновану и преиначи првостепену пресуду, тако што ће окривљеног АА ослободити кривичне одговорности или пак да укине првостепену пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање. Бранилац предлаже да заједно са окривљеним буде обавештена о седници већа другостепеног суда, све на основу одредбе члана 447 ЗКП.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Београду је у свом поднеску Ктж.бр. 476/24 од 19.04.2024. године, предложио да се жалба јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду Ктж.бр. 88/23 од 07.03.2024. године, против пресуде Вишег суда у Београду К бр. 107/23 од 22.12.2023. године усвоји као основана, побијана пресуда преиначи и окривљеном АА због извршеног кривичног дела убиство у покушају из члана 113 КЗ у вези са чланом 30 КЗ, изрекне казна затвора у најмањем трајању од 5 година, те да се жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Драгаш Биљане одбије као неоснована.

Апелациони суд у Београду је одржао седницу већа у смислу члана 447 ЗКП, у

присутству браниоца окривљеног АА, адвоката Драгаш Биљане, у одсуству јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду уредно обавештеног, на којој је размотрио целокупне списе предмета, па је након разматрања навода и предлога из изјављених жалби и одговора на жалбу, а имајући у виду и мишљење јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду из напред цитираног поднеска, након што је првостепену пресуду испитао у оквиру основа дела и правца побијања који су истакнути у жалбама сходно одредби члана 451 став 1 ЗКП, донео одлуку као у изреци пресуде.

Жалбом браниоца окривљеног АА, адвоката Драгаш Биљане, побија се првостепена пресуда због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП, јер је изрека пресуде нејасна, противречна сама себи и пресуда нема разлога и у њој нису наведени разлози о одлучним чињеницама, који су предмет доказивања, а дати разлози су нејасни уз знатној мери противречни.

Такође се жалбом браниоца окривљеног АА, адвоката Драгаш Биљане, указује да је оштећени ББ на главном претресу изричито навео да га није повредио окривљени АА, нити да је покушао да га лиши живота већ да је убоден ножем од стране других лица на потпуно другом месту, па је по ставу браниоца очигледно да је изрека побијане пресуде у супротности са изведеним доказима на главном претресу.

Међутим, Апелациони суд у Београду изнете жалбене наводе оцењује неоснованим, јер је, по налажењу овога суда, противно наводима у жалби, изречена пресуда јасна и разумљива и садржи све чињенице и околности које представљају обележје кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим, а од којих зависи правилна примена закона и одлука о погледу правне квалификације дела, пресуда не садржи противречности, ни међусобне, ни у односу на садржину изведених доказа, а првостепени суд је у образложењу побијане пресуде дао јасне и правилне разлоге за своју одлуку, заснивајући пресуду на доказима који су у свему изведени у складу са одредбама Законика о кривичном поступку.

Жалбом браниоца окривљеног побија се првостепена пресуда због погрешно утврђеног чињеничног стања и указује да нема доказа да је окривљени АА извршио кривично дело из члана 113 КЗ у вези члана 30 КЗ, обзиром да тужилаштво током целог поступка није доставило ни један доказ из кога несумњиво произилази радња извршења која се окривљеном ставља на терет. Истиче се да из записника о вештачењу НЦКФ број 147/22 од 26.05.2022. године није са сигурношћу и на несумњив начин утврђено шта лице које се појављује на видео запису са система видео надзора града Београда, у улици Војислава Илића, камера "ВО Б 023" за дан 07.01.2022. године у 16:11:53 часова, држи у десној руци, односно првобитно се говори о предмету, а затим о предмету налик на нож. По ставу браниоца, из наведеног се са сигурношћу не може утврдити шта лице које се појављује на видео запису уопште држи у руци, те је нејасно на основу чега је првостепени суд утврдио чињенично стање описано у образложењу пресуде. Указује се да је окривљени са браниоцем приступио у суд 21.02.2023. године, чим је сазнао да се против њега води кривични поступак, те је погрешно утврђење првостепеног суда када није поклатио веру исказу окривљеног налазећи да је лична околност односно чињеница да се окривљени склонио од девојке са којом је раније живео у ванбрачној заједници, била у функцији конципирања одбране сагласно

доказима прикупљеним у истражном поступку, а пре свега исказу оштећеног, а ово стога што по ставу браниоца, током истраге ни један доказ који је изведен није указивао у правцу извршења кривичног дела за које је првостепеном пресудом окривљени оглашен кривим. Указује се да је првостепени суд погрешно оценио као неуверљиве како исказ окривљеног, тако и исказ оштећеног, као и исказе саслушаних сведока ВВ и ГГ, па је потпуно нејасно на основу ког доказа је суд донео осуђујућу пресуду у односу на окривљеног.

Наиме, по оцени овога суда првостепени суд је правилно, потпуно и свестрано ценећи све изведене доказе, одбрану окривљеног АА, исказе сведока оштећеног ББ, судског вештака др Живковић Владимира, као и писаних доказа који се налазе у списима предмета, како појединачно, тако и у међусобној повезаности, поуздано утврдио све оне чињенице које су одлучне за доношење законите одлуке у овој кривичноправној ствари. Иначе, жалбом браниоца окривљеног се не указује на постојање неке чињенице, околности или пак доказа који нису били цењени од стране првостепеног суда, а који би довели у сумњу правилност утврђеног чињеничног стања, већ се само износи сопствена оцена изведених доказа и одбрана окривљеног, што је све првостепени суд имао у виду и по налажењу овога суда правилно оценио и за своје закључке дао јасне, логичне, ваљане и у свему прихватљиве разлоге.

Пре свега, првостепени суд је ценећи доказе, како појединачно тако и у њиховој међусобној вези, правилно и потпуно утврдио чињенично стање ближе описано у изреци првостепене пресуде. Овакво чињенично стање првостепени суд је по налажењу Апелационог суда у Београду као другостепеног правилно утврдио увидом у садржину видео записа са CD -а ознаке “VO B 023 Vojislava Ilića – Borivoja Stevanovića”, будући да се на истом јасно и недвосмислено види да је особа у црној јакни са тамним доњим делом окривљени АА, а особа у црној јакни са светлим фармеркама оштећени ББ, те да су се окривљени и оштећени претходно нашли у парку и то по изласку окривљеног из возила које је остало паркирано и да осим њих није било других лица, затим да је окривљени трчао за оштећеним са предметом у десној руци, што у својој одбрани није ни спорио, а ни оштећени на крају у свом исказу када је навео да је окривљени потрчао за њим, те увидом у записник о вештачењу НЦКФ бр 147/22 од 26.05.2023.године, из кога произилази да је особа са видео записа која се креће трчећим кораком до пешачког прелаза АА и која у десној руци држи предмет налик на нож, као и на основу налаза и мишљења судског вештака др Владимира Живковића, из кога произилази да је убодина грудног кроша коју је критичном приликом задобио оштећени нанесена најмање једнократним дејством оштрице и шиљка замахнутог механичког оруђа, да је ова повреда могла да настане дејством оштрице и шиљка ножа и да се не може искључити и да је могла настати и дејством предмета налик на нож који се налазио у десној руци особе на снимку надзорних камера који је вештачен од стране НКТЦ, те да на основу врсте, локализације, положаја и других карактеристика ове повреде, уколико је нападач држао нож у десној руци, вероватније је да је жртви дошао с леђа, а што је у сагласности са делом исказа оштећеног ББ да је у једном тренутку осетио убод с леђа, а што једино није мењао у свом казивању, а које доказе је суд у целисти прихватио.

Првостепени суд правилно није поклатио веру одбрани окривљеног који је негирао извршење кривичног дела које му је стављено на терет оптужним актом јавног тужиоца, наводећи да се критичног дана само поздравио са оштећеним ББ и понудио

му помоћ али је оштећени отрчао, а он за њим и то само из разлога како би му помогао, те како није могао да га сустигне, одустао је од трчања и вратио се у кола, негирајући да је критичном приликом држао нож већ неки други предмет, правилно налазећи да су овакви наводи одбране окривљеног у којој је негирао да је критичном приликом убо оштећеног, супротно жалбеним наводима, неуверљиви и срачунати на умањене кривичне одговорности, обзиром да је окривљени мењао своје наводе током кривичног поступка, као и и због тога што је одбрана окривљеног у супротности са изведеним доказима, и за неприхватање одбране окривљеног у овом делу првостепени суд је у образложењу пресуде на страни 18., 19., и 20. дао јасне и аргументоване разлоге.

Поред тога, супротно жалбеним наводима браниоца окривљеног, првостепени суд је на страни 21. и 22. пресуде ценећи исказ оштећеног ББ, веома детаљно образложио своје разлоге због чега у конкретном случају није прихватио исказ оштећеног, који се неуверљиво изјашњавао током поступка о свим околностима његовог повређивања, мењао је свој исказ током кривичног поступка, као и и због тога што је његов исказ у супротности са изведеним доказима, а које разлоге у свему као правилне прихвата и овај суд као другостепени, правилно налазећи да је такав његов исказ и за овај суд неуверљив и дат са јасном намером да окривљени избегне кривицу обзиром да се неуверљиво, а пре свега недоследно изјашњавао о свим околностима које се односе на критични догађај.

Осим тога, првостепени суд је у образложењу пресуде на страни 20. дао јасне и довољне разлоге због чега у пресуди није прихватио исказ сведока ГГ, тадашње ванбрачне супруге окривљеног.

На основу правилно оцењених доказа, првостепени суд је несумњиво утврдио да је окривљени у време, месту и на начин ближе наведен у изреци пресуде, након краћег разговора са оштећеним ББ, са леђа убо ножем оштећеног у десни подпазушни предео, која убоина се каналом настављала кроз поткожно меко ткиво пресецајући међуребарну артерију, продирући у грудну дупљу до доњег режња десног плућног крила, где се завршавала, праћена изливом крви и продором ваздуха у грудну дупљу, крварењем у поткожно меко ткиво, те губитком веће количине крви и малокрвношћу, која повреда представља тешку телесну повреду опасну по живот и чија непосредна опасност је отклоњена адекватним и благовременим мерама хируршког и конзервативног лечења, као и лаку телесну повреду у виду секотине задње стране десне надколенице, које све повреде су у моменту наношења представљале тешку телесну повреду опасну по живот.

Првостепени суд је истовремено правилно имао у виду да је вештак др Владимир Живковић у свом налазу и мишљењу у односу на лаку телесну повреду десне руке коју је оштећени критичном приликом задобио у виду секотине задње стране десне надлактице навео, између осталог, да је ова повреда могла да настане у истом акту када и убоина десне бочне стране грудног коша, било пред убадање, било приликом извлачења ножа из грудне дупље и провлачењем оштрице преко десне надлактице, те да се не може искључити да је настала и у другом независном акту од убадања десне бочне стране грудног коша, па и као одбрамбена повреда приликом покушаја оштећеног да заштити грудни кош од другог убода, у ситуацији у којој је окривљени негирао да је оштећеног повредио, док је оштећени у свом исказу навео

само да је осетио убод у леђа, након чега је почео да трчи, те није могао на недвосмислен начин да утврди како је ова повреда настала, јер је, сходно исказу оштећеног да је осетио убод са леђа, могла да настане у истом акту када и убоина десне бочне стране грудног коша и то било пред убадање, било приликом извлачења ножа из грудне дупље и провлачењем оштрице преко десне надлактице, како то произилази из налаза и мишљења судског вештака, при чему код констатоване тешке телесне повреде опасне по живот, не умањујући значај и задобијене лаке телесне повреде, по правилном налажењу првостепеног суда, то и није било од утицаја на квалификацију кривичног дела које је окривљеном стављено на терет и за које дело је овом пресудом оглашен кривим.

Изнете контрадикторности у одбрани окривљеног, дате у намери избегавања или умањења сопствене одговорности не доводе у сумњу закључак првостепеног суда да је окривљени извршио радње описане у изреци пресуде, имајући у виду и остале изведене доказе. Стога овај суд налази да је првостепени суд аргументовано образложио зашто је на основу постојећих доказа дошао до закључка да је окривљени АА, поступањем на већ описан начин предузео противправне радње за које га је огласио кривим.

Првостепени суд је за напред утврђено чињенично стање у образложењу пресуде дао јасне и недвосмислене разлоге, који у погледу одлучних чињеница не садрже никакве противречности и нејасноће, а које у свему као правилне прихвата и Апелациони суд у Београду, као другостепени, па имајући у виду да се у изјављеној жалби браниоца окривљеног не указује на постојање неких чињеница које би довеле у сумњу правилност утврђеног чињеничног стања, већ се само износи сопствена оцена изведених доказа и понавља одбрана окривљеног, то је Апелациони суд у Београду жалбене наводе браниоца окривљеног, којима се указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, оценио као неосноване.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање које произилази из списка предмета, првостепени суд је правилно применио кривични закон када је нашао да су се у кривично-правним радњама окривљеног АА, ближе описаним у изреци првостепене пресуде, стекла сва законска како субјективна, тако и објективна обележја кривичног дела убиство у покушају из члана 113 КЗ у вези члана 30 КЗ, за које дело га је првостепени суд огласио кривим. Стога се жалбени наводи браниоца окривљеног, којима се побија првостепена пресуда због повреде кривичног закона, од стране Апелационог суда у Београду оцењују као неосновани, имајући у виду да је првостепени суд за своју одлуку у образложењу пресуде дао јасне и аргументоване разлоге, које у свему прихвата и овај суд.

Жалбом јавног тужиоца побија се првостепена пресуда због одлуке о кривичној санкцији и указује да је изречена кривична санкција - казна затвора у наведеном трајању сувише ниска. Истиче се да је првостепени суд окривљеном изрекао казну затвора у кратком трајању и то погрешном оценом да постоје нарочито олакшавајуће околности на страни окривљеног, а при томе, првостепени суд правилно утврђује постојање али само једне отежавајуће околности и то раније две осуде за друга кривична дела, док друге околности које појединачно и збирно са напред наведеним представљају отежавајуће околности и то да окривљени од почетка поступка не признаје извршење кривичног дела, упорност при извршењу дела и околности под

којима је дело учињено, првостепени суд у побијаној пресуди и не помиње. Указује се да је окривљени, после убода ножем и то у леђа оштећеног, што је по ставу тужиоца врста подмуклости при извршењу дела, још једног ударца, секотине десне надлактице, (по саслушању и мишљењу вештака медицинске струке др Владимира Живковића) јурио оштећеног, а такође се истиче да је, обзиром да првостепени суд потпуно правилно није прихватио одбрану окривљеног, а тиме и део да је трчао за оштећеним да би га питао како је, логичан закључак да је окривљени трчао за повређеним ББ да би га “докрајчио” - довршио покушано кривично дело. Даље се указује да олакшавајуће и то побројане околности постоје, али његова младост, 22 године, породичне прилике и то што се оштећени није придружио кривичном гоњењу, већ је чак и лагао – дао је исказ да не зна ко га је ударио, нису таквог степена и значаја да би се у свеукупном садејству са напред цитираним отежавајућим околностима, сматрале особито олашавајућим околностима, те по ставу тужиоца, свака појединачно наведена олакшавајућа околност, није особито олакшавајућа.

Жалбом браниоца окривљеног побија се првостепена пресуда због одлуке о кривичној санкцији и указује да је окривљени АА раније осуђиван условним осудама, што се може утврдити из његовог извода из КЕ али бранилац напомиње да је за иста дела наступила законска рехабилитација, па се ова околност не може ценити као отежавајућа околност, а што такође указује на погрешан став првостепеног суда у побијаној пресуди.

Испитујући првостепену пресуду у погледу одлуке о кривичној санкцији, Апелациони суд у Београду је утврдио да је првостепени суд приликом одлучивања о избору врсте и висине кривичне санкције коју ће изрећи окривљеном АА, од олакшавајућих околности на његовој страни ценио његову животну доб, односно да је реч о младој особи која је у време извршења кривичног дела имала 22 године, личне и породичне прилике окривљеног, односно да му је мајка о којој се стара тешко болесна, те чињеницу да се оштећени није придружио кривичном гоњењу, нити је истакао имовинскоправни захтев, док је од отежавајућих околности на страни окривљеног суд ценио његову ранију осуђиваност, али је истовремено имао у виду да се не ради о осудама за иста, односно истоврсна кривична дела. Првостепени суд је, имајући у виду напред наведене олакшавајуће и отежавајуће околности, наведене олакшавајуће околности ценио као нарочито олакшавајуће околности и окривљеном АА је ублажио казну испод законом предвиђеног минимума и осудио га на казну затвора у трајању од 4 (четири) године, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 21.02.2023. године до 22.12.2023. године, као и на мери забране напуштања стана почев од 22.12.2023. године, па до упућивања окривљеног у завод за извршење кривичних санкција, а најдуже док не истекне време трајања казне изречене у првостепеној пресуди.

Међутим, по налажењу Апелационог суда у Београду као другостепеног, иако на страни окривљеног стоје олакшавајуће и отежавајуће околности које су напред наведене, а које је првостепени суд узео у обзир и ценио приликом одлучивања о врсти и висини кривичне санкције коју ће изрећи окривљеном АА, првостепени суд је у конкретном случају дао пренаглашен значај олакшавајућим околностима које је утврдио на страни окривљеног и погрешно је исте ценио као нарочито олакшавајуће околности и окривљеном ублажио казну испод границе прописане законом, док са

друге стране није дао одговарајући значај отежавајућој околности коју је утврдио на страни окривљеног, односно чињеници да је окривљени раније осуђиван, које осуде очигледно нису утицале на окривљеног да више не врши кривична дела.

Стога је Апелациони суд у Београду, као другостепени, имајући у виду напред наведено, уважавањем жалбе јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, преиначио побијану пресуду само у погледу одлуке о казни у односу на окривљеног АА, тако што га је за извршено кривично дело убиство у покушају из члана 113 КЗ у вези члана 30 КЗ, применом одредби чланова 4, 42, 45, 54 и 63 КЗ, осудио на казну затвора у трајању од 5 (пет) година, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 21.02.2023. године до 22.12.2023. године, као и на мери забране напуштања стана почев од 22.12.2023. године, па до упућивања окривљеног у завод за извршење кривичних санкција, а најдуже док не истекне време трајања казне изречене у првостепеној пресуди. Апелациони суд налази да је овако изречена казна затвора примерена како напред наведеним олакшавајућим и отежавајућим околностима којима је другостепени суд дао одговарајући значај, тако и тежини учињеног кривичног дела, степену кривице окривљеног као учиниоца, као и околностима под којима је предметно кривично дело извршено, те да се иста показује нужном, неопходном и довољном мером за остварење сврхе кажњавања прописане чланом 42 КЗ, а у оквиру опште сврхе кривичних санкција из члана 4 став 2 КЗ. У складу са наведеним, Апелациони суд у Београду, као другостепени, одбио је као неосновану жалбу браниоца окривљеног АА, адвоката Драгаш Биљане.

На основу напред наведеног Апелациони суд у Београду је донео одлуку као у изреци пресуде на основу одредбе члана 457 и 459 ЗКП.

**Записничар-виши саветник
Снежана Доганцић, с.р.**

**Председник већа-судија
Оливера Анђелковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић